

Erdei-Szabó István

Állapottöredék XXXI.

Látod kedvesem már nem alszom
Összegyűrt égtakaró az arcom
álmaim csikói héthatárban
a felejtés szakadékában
rúgtatnak a rontás ellen
míg én dzsungel-időben
hontalanul csatangolok
s rámdőlnek a mammut-éjszakák
pedig a reményt kéne jelentenem
rendületlenül
de nem hiszik ezt az évszakot a fák
állnak lélekvesztőben kedvetlenül
s kidőlnek lassan a százados embertölgyek
kockarendbe árvulnak a fenyők
egyhetes ünnepet ülnek
elszegődnek emlékeimből a kamasz álmok,
a tiszta nők
tekintetem elől mindenek menekülnek